

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 8. Antonii Ruisii tolerantiãe religiosæ exempla.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

canis partim ad Paraquarii litus translatis, partim ad Mamalucos dilapsis. Guairaniæ Socii reliqui, Petro Romero, Urvaicensium & Paranensium oppidorum præposito, impofterum parère iussi sunt; quos brevi victricia signa per novam Ethnicorum Provinciam circumferentes, Deo dante, videbimus.

PUBLICÆ calamitati lubet attexere Antonii Ruisii tolerantia religioſæ imitamenta, cui præter immensum dolorem ex tot carissimorum filiorum abs se in Christo genitorum jacturam medullitus conceptum, hoc insuper additum est, ut nonnulli Socii magnitudine ærumnarum, recenter in Paranensia oppida invecstarum, oppressi, causam in eum refunderent, aientes præcipiti consilio transmigratum fuisse. Potuisse resisti Mamalucis, & oppida Guairaniæ conservari, si suos ad defensionem potiùs, quàm ad fugam, animasset. Quatuordecim Societatis sedes, unius hominis timiditate destructas, sine spe tot Ethnicos in Guairania relictos ad Fidem reducendi. In comperto esse, vicies plures fuisse Neophytos Catechumenosque, quàm Mamalucos: singulos armatos ab viginti inermibus facile opprimi posse. Non tantùm Guairaniam eo ictu deturbatam, sed Paranz etiam oppida sub ruina nutare. Accessere his verborum telis aculeatæ ipsius Provincialis sagittæ, non satis approbantis, quòd tanta res se inconsulto patrata fuisset: id autem aiebat, immemor rerum abs se in Guairania ordinarum, ubi scripto dictoque (si hostes ingruerent) transmigratationem oppidorum injunxerat; ad quam faciendam cymbas fabricari jusserat. Deo autem permittente factum, ut illius oblivisceretur, quò magis inclaresceret tolerantia Ruisii, qui obfirmato contra dicta animo, tela acerba excipere maluit, quàm, eùm facile posset, retorquere. Super hæc, eodem tempore accusatus fuit, quòd litteras Provincialis, ad alium Socium directas, admisso grandi piaculo, & tantùm ab Majoribus expiando, referasset: nec colore carebat accusatio, nam auditis facti circumstantiis, nullus non veram esse affirmasset: quare ipse Provincialis Ruisio scripsit, ut ab tanti criminis infamia se purgaret, ni pœnam subire mallet: qui tamen ad id nullo modo adduci potuit, quòd cuperet heroïco silentio Christum imitari. Cùm igitur non se excusaret, Provincialis tanquam tanti criminis reum gravissimis pœnis multavit: immoto ad hæc Ruisio, & infamiam tacite devorante, donec constitit, non ab eo, sed ab alio, cui ipse Provincialis referendi suas litteras potestatem fecerat, fuisse apertas. Quâ re vulgatâ, Ruisius magnam laudem apud omnes consequutus est. Porrò ut videas heroïca illa facinora non parvi constare, ob colluctationem naturæ respuentis infamiam, in gravem morbum incidens, sanguinem omninò sibi corruptit. Valetudini redditus, dum suprâ vires laborat, repentino casu herniosus fit, adeò notabili tumore, ut intestina omnia diffluere viderentur. Accessit pernicioso malo aliud ab invidia dæmonis additamentum, qui spectabili formâ visendum se præbens, Ruisium in altera herniæ parte baculo magnâ vi percussit, ruptis etiam viscerum retinaculis: ab quo tamen utroque malo ab Suprema Virgine, obfirmatis miraculo cicatricibus remedium accepisse creditus fuit. Stabilitis duobus oppidis Ruisius præesse iustus est, subjectus tamen Petri Romeri imperio. Reliqui verò Guairaniæ Socii, partim cum Ruisio remansere, partim ad alia oppida tegenda, aut de novo fundanda, adhibiti sunt. Nam sub idem tempus Tapensis Provincia ab Societate occupari cœpta, parem aut etiam majorem, quàm in Guairania sperari posset, materiam præbuit.

POST QUAM Petrus Romerus Guairaniæ advenis utcumque providit, auctus novis Sociis, de propagando Christi imperio longè ultra Urvaicæ fines per Tapensem Provinciam seriò egit. Quâ in re Dei Optimi Maximi providentiam considerabis, post tot oppidorum depopulationem, & Sociorum fugam, novam Provinciam Evangelio opportunam aperientis, & pro destructa Guairania substituentis. Porrò Tapensis Provinciæ nomine venit montium series centum circiter leucarum longitudine ab Occidente in Orientem protensa, qui montes utroque suo extremo angulo octiduo ab Urvaica flumine, & duplo magis ab Athlanico mari, distant. Valles iis subjectæ latissimè prata exhibent, alendis pecoribus maximè

M m

opportuna,

CAPUT VIII.

Antonii Ruisii tolerantia religioſæ exempli.

Variè vexatur.

Silet.

Accusatur de referatis Provincialis litteris.

Tacet.

Calumnia ad liquidum deducitur.

Herniâ laborat.

Ab Virgine sanatur.

CAPUT IX.

Tapensis Provinciæ descriptio.

Ejus magnitudo.

Fertilitas.